

Людмілы Пашкоўскай “З магічнага кола агню” даецца каментарый доктара мастацтвазнаўства Валерыя Жука “Сакральныя знакі мінулых эпох”. Вынікі Міжнароднага пленэру па кераміцы, які праводзіўся ў гэтым рэгіёне, узводзяцца ў агульны культурны кантэкст.

Такім чынам, можна зрабіць наступныя высновы:

- выпуск рэгіянальных нумароў павінен стаць традыцыйным: гэта дазваляе прыцягнуць увагу беларускай і міжнароднай грамадскасці да мастацтва таго ці іншага рэгіёна;

- менавіта выпуск рэгіянальных нумароў дапамагае ўвесці рэгіянальную культуру ў агульны культуралагічны кантэкст;

- рэгіянальныя нумары дазваляюць далучыць да аналізу рэгіянальнай культуры сталічных спецыялістаў;

- у рэгіянальных нумарах ёсць магчымасць больш поўна паказаць не толькі прафесійную, але і мясцовую традыцыйную культуру, якая дазваляе наблізіцца да расшыфроўкі першавобразаў (архетыпаў);

- выпуск рэгіянальных нумароў актывізуе дзейнасць мясцовых журналістаў, дазваляе ім павысіць свой прафесіяналізм;

- у рэгіянальных нумарах можна спалучаць самыя розныя інфармацыйныя і аналітычныя жанры, падаваць шырокі ілюстрацыйны матэрыял, што прыцягвае ўвагу чытачоў.

Аксана Ванчук

НАРОДНАЯ ТВОРЧАСЦЬ І ПЕРЫЯДЫЧНЫ ДРУК

М. Горкі пісаў: «Народ – не толькі сіла, якая стварае ўсе матэрыяльныя каштоўнасці, ён – адзіная і невычарпальная крыніца каштоўнасцей духоўных, першы па часе, прыгажосці і геніяльнасці творчасці філосаф і паэт, што стварыў усе вялікія паэмы, усе трагедыі зямлі і найвялікшую з іх – гісторыю сусветнай культуры».

Менавіта народная творчасць з уласцівымі ёй непасрэднасцю, першароднай чысцінёй, глыбокай маральнасцю і шырокай разнастайнасцю ажыўляе старонкі беларускіх выданняў, надае ім непаўторны нацыянальны каларыт і супрацьстаіць агрэсіі масавай, безыдэйнай і казённай культуры.

Не хлебам адзіным жыве чалавек. Дзеля нармальнага развіцця асобы неабходны веды по многіх прадметах, а шанаваць і берагчы традыцыі, звычаі продкаў, ведаць свае карані абавязаны кожны чалавек. Журналісты

газеты «Белорусская нива» добра гэта разумеюць, таму не абыходзяць увагай народную творчасць. «Колосок» і «Посиделки» – спецыяльныя выпускі «Белорусской нивы», якія выходзяць два разы ў месяц. Пастаянныя іх рубрыкі «В чем души красота», «Народны календар», «Увлеченные», «Абрады», «Калі ласка ў нашу хату», «Отечество» прысвечаны старажытным народным традыцыям, промыслам, вераванням. Людзі, якія сёння займаюцца збіраннем і вывучэннем народнага фальклора, якія ткуць прыгожыя дываны і вырабляюць саламяныя ўпрыгажэнні, – пастаянныя героі гэтых рубрык.

Пра майстрых мастацкага тэкстылю, вядомых вышывальшчыц і іншых творчых людзей можна прачытаць у матэрыялах «Хоть кому-то подарить покой», «Самodelкины живут в Черикове», «Паэзія, да якой можна дакрануцца», «Музыкі» из Оношек». Пра тэхніку выразання ўзораў з паперы, вясельныя абрады, святкаванне Масленіцы, гісторыка-краязнаўчую работу – у публікацыях «Ажурныя выцінанкі», «На ручнік стаць – век адзін аднаго кахаць», «Хто вясною скача, той восенню плача», «От древнего Друцка до наших времен».

Газета ў пачатку гэтага года аб’явіла конкурс на лепшы твор пра сельскі клуб, пра яго супрацоўнікаў, пра народных умельцаў, носьбітаў старажытных абрадаў. Конкурсны матэрыял «Каб жыццёйца цякло ракой...» цікавы тым, што аўтар апісвае народны абрад апрацоўкі льну «Кастрыца-караста».

Сапраўдным цэнтрам вывучэння і прапаганды культурнай спадчыны беларусаў можна назваць «Краязнаўчую газету». Яна пастаянна друкуе матэрыялы пра гісторыю назваў гарадоў, вёсак, славуных людзей нашай краіны, пра народную архітэктур, этнаграфію, знаёміць з самабытнымі рамёствамі, традыцыямі, друкуе паданні, легенды, песні, прыказкі і прымаўкі, загадкі і анекдоты, што дайшлі да нас з мінулых стагоддзяў. З дапамогай газеты можна стаць завочным удзельнікам духоўна-асветніцкай экспедыцыі, прйсціся па мясцінах Ігнація Ходзькі, Кастуся Каліноўскага, Янкі Купалы, Якуба Коласа, Уладзіміра Караткевіча.

Добра было б, каб і іншыя СМІ, асабліва раённыя, працавалі ў гэтым напрамку. У першую чаргу гэта тычыцца газет, што выдаюцца ў самым чароўным куточку Беларусі – на Палессі, дзе найбольш захаваліся ў цэласці жамчужыны вусна-паэтычнай творчасці беларусаў. Менавіта тут на працягу амаль пяцідзесяці гадоў запар запісваў фальклор, збіраў этнаграфічныя матэрыялы сусветнавядомы фалькларыст, этнограф, мовазнаўца, пісьменнік і журналіст Аляксандр Казіміравіч Сержпудоўскі (1864–

1940). У 70–80-я гады мінулага стагоддзя на старонках ганцавіцкай, петрыкаўскай, слuckай раённых газет нярэдка друкаваліся запісаныя ім у гэтых мясцінах народныя творы, творы іншых песеннікаў і баяроў. Сёння гэтая тэма амаль што знікла са старонак згаданых вышэй выданняў. А чаму б не пазнаёміць з гэтым багаццем, занатаваным у кнігах Сержпудоўскага “Сказкі і рассказы беларусов-полешуков”, “Казкі і апавяданні беларусаў Слуцкага павета”, “Прымхі і забабоны беларусаў-палешукоў”, у працах іншых знаўцаў беларускай народнай творчасці, чытачоў, слухачоў, гледачоў, асабліва моладзь? Мы шукаем нейкую нацыянальную ідэю, а яна побач – у народнай мове, традыцыях, звычаях. І публіцыстыка, праякую так любяць гаварыць журналісты, бярэ пачатак з народнай мудрасці, народнага слова, гістарычай і культурнай спадчыны нашых продкаў. Пра гэта трэба памятаць журналістам, выдаўцам, работнікам ідэалагічных і культурных устаноў.

Не лішне было б пры некаторых кафедрах гуманітарных ВНУ рэспублікі практыкаваць работу спецкурсаў па азнаямленні з вуснапаэтычнай творчасцю беларускага народа пад умоўнай назвай “Народная творчасць і СМІ”, прапаноўваць студэнтам больш шырокі выбар тэм для напісання дыпломных і курсавых работ, дысертацый. Гэта падштурхнула б зацікаўленых да больш глыбокага вывучэння духоўнай спадчыны, абагаціла старонкі выданняў, перадачы электронных СМІ новымі тэмамі і праблемамі, садзейнічала павелічэнню масавай аўдыторыі.

**Вячеслав Булацкий
Виталий Вашкевич**

ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ РЕГИОНАЛЬНОГО РАДИОВЕЩАНИЯ В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ

За годы существования радиовещания сложилась система, где связь между отдельными элементами была более устойчивой, чем между элементами системы СМИ в целом. Целесообразность подобного структурирования под сомнение не ставилась, так как по такому же принципу строилось управление другими производственными отраслями.

Лучшее эфирное время отдавалось центральным радиостанциям. Соответствующим было и материально-техническое обеспечение. Это неизбежно отразилось на районном и городском радиовещании. Их материаль-